

ver de jo aldrig større. Det er præcis det samme på ligestillingsområdet.

Karen Jespersen, ligestillingsministeren, forsømmer ikke én eneste lejlighed til at fralægge sig ansvaret for ligestilling i Danmark. I den pressemeddelelse, der blev sendt ud sammen med den nye perspektiv- og handlingsplan, er ministeren citeret for at sige, og jeg citerer igen:

Ligestilling er ikke kun en statslig opgave. Det drejer sig også om, hvad den enkelte selv gør. Det kan være på arbejdspladsen, i skolen eller i hjemmet. Citat slut.

Hvad er det for en ansvarsfralæggelse? Det siger vist det hele: Bare pas dig selv, siger ministeren. Men nej, lad mig her komme med fem eksempler fra redegørelsen på ministerens flyvske målsætninger, som i den grad mangler opfølgning. Vi vil have langt mere konkrete mål hos Socialdemokraterne, vi vil ikke bare nøjes med at spørge, hvilke forandringer vi ønsker at skabe, og vi vil have defineret nogle klare midler for, hvordan vi når frem til målet. Her er fem eksempler:

1) Ministeren siger, at flere fædre skal tage barselorlov. Det er vi enige i, men hvordan når vi derhen? Hvis ministeren virkelig ville det her, ville ministeren foreslå at øremærke 12 ugers barsel til fædrene.

2) Ministeren siger, at sammenhængen mellem arbejdsliv og familieliv skal være både kvindens og mandens ansvar. Det er vi enige i, men hvordan når vi derhen? Hvis ministeren virkelig ville det her, ville hun foreslå at indføre et omsorgsklippekort.

3) Ministeren siger, at der skal flere kvinder i topledelse i både det private og det offentlige. Det er vi også enige i, men hvordan når vi derhen? Hvorfor tør ministeren ikke fastsætte konkrete tal og konkrete målsætninger for, hvor mange kvinder vi skal have i eksempelvis børsnoterede virksomheders bestyrelser, og bare kalde det kvoter?

4) Ministeren siger, at kvinder og mænd skal kunne leve trygt i nære relationer uden vold. Det er vi selvfølgelig også enige i, men hvordan når vi derhen? Hvis ministeren virkelig ville det her, ville ministeren foreslå GPS-lænker, at stoppe besparelserne på krisecentrene, at give dem flere penge og generelt at opprioritere bekæmpelse af vold i hjemmene, også i politiets arbejde.

5) Ministeren siger, at flere kvinder med indvandrerbaggrund skal i arbejde. Det er vi fuldstændig enige i, men hvordan når vi derhen?

Hvis ministeren virkelig ville det her, ville hun foreslå at støtte og udvikle netværksinitiativer for etniske kvinder som f.eks. KVINFO's mentorordninger og at genetablere eksempelvis hjemmeserviceordningen for at sikre de kvinder beskæftigelse.

Sidst, men ikke mindst, kunne man jo stille sig selv dette spørgsmål: Vi har en redegørelse i dag, men hvorfor er der overhovedet ikke blevet gjort noget? Regeringen har haft syv år til det, men en sur opposition er faktisk ikke den eneste, som prøver at krakelere regeringens skønmaleri af ligestilling. Nej, Danmark er også blevet kritiseret af EU for ikke at have en uvildig ligestillingsinstans, det vil sige et uafhængigt organ, der kan vurdere ligestilling i Danmark. Ministeren synes ligesom at snige sig lidt udenom ved at referere til KVINFO og Institut for Menneskerettigheder, men hvordan skal de kunne løfte en så stor opgave uden at få tilført ekstra ressourcer? Men sætter jo heller ikke bare ti børn ekstra ind i en stue i børnehaven uden at sende ekstra pædagoger med.

Lad mig slutte af med at komme med tre sammenligninger med ligestillingsredegørelsen fra sidste år for at få slået fast med syvtommer-søm, at vi har danmarkshistoriens svageste ligestillingsminister:

1) I bilag 2 i den nye redegørelse har man kopieret de målsætninger, som man havde for 2007. Jeg ved ikke, hvad vi skal bruge en sådan gentagelse til, vi kan jo bare slå op i den gamle redegørelse. Det havde været langt mere interessant at få en side eller to om, hvorvidt disse mål er nået, eller hvilke nye målsætninger man eventuelt bør opstille for, hvad vi vil i 2009 og også fremadrettet. Der er ligesom ingen progression, man bliver bare ved med at referere til de gamle sætninger.

2) Med hensyn til mål nr. 8 om at få flere kvinder med indvandrerbaggrund i arbejde er det også bagstræberiske gentagelser. Man bruger f.eks. præcis samme tabel over beskæftigelsesfrekvensen, den eneste forskel er, at i år står den på side 30, mens den sidste år stod på side 31.

3) Med hensyn til mål nr. 14 må vi også trækkes med genbrugstal. Tallene for kvinder i kommunalpolitik fra 2001 og 2005 bliver gentaget. Ministeren er selvfølgelig undskyldt, fordi der endnu ikke har været afholdt kommunalvalg, men ministeren kunne have valgt at bruge pladsen på noget nyt, f.eks. regeringens konkrete tiltag. Men det lader ikke rigtig til, at der er nogle